

První úkol + příchod'ák

Po tom, co vloží kouli na své místo a najednou ji obklopí tma, zvedne zrak směrem k obloze a lehce pohne obočím, než zase stáhne pozornost k zemi, na které stojí. Žádné kroky se svou hůlkou nepodniká, naopak pouze na svém místě stojí a natáhne ruku k menhrihu.* Slunce a světlo nejsou samozřejmostí. Nemůžeme světlo jen brát, musíme umět opravdové světlo i dávat. *Zamumlá tiše avšak zase celkem nahlas, že kdyby někdo stál vedle ní, tak by to klidně mohl slyšet. Kdo ví, proč to tam povídá nebo je to reakce na tohle celé, ale na moment zavře oči.* Tma nemusí být můj nepřítel. *Promluví znovu se stále zavřenýma očima s rukou nataženou před sebe. A jen, co do ní začne narážet nějaký roj toho hmyzu, se sice lehounce zamračí, ale dle následujících slov se nezdá, že by jim to měla za zlé.* To nevadí, že nevidíte, já vás chápu. *A to jistě vyčká na to než se roj vytratí do neznáma, protože jen, co se od ní ten roj odpojí, znovu pokračuje ve svém promlouvání.* Jen díky tobě mám možnost vidět to všechno, co jsem za celý život mohla spatřit, ale tma nemusí být nepřítel, pokud nechceme. I tak je světlo důležitější než si myslíme, tma se dá v pořádku překonat, když nebudeme panikařit. Stále si můžeme pamatovat, jak to vypadalo dříve a tím pádem si domyslet barvy všeho, co teď spatřit nemůžeme. A já ti je ráda daruji. Vezmi si je. *A to se stále zavřenýma očima prostě stojí s tím, že hluboce dýchá a vydechuje.

**K tomu pralesu, který se nachází kdesi za famfrpálovým stadionem, si to vykračuje skrze sních i její maličkost, která je zahalena do modré bundy, ve které vypadá poměrně tlustě, jak kdyby pod ní měla mnoho dalších vrstev, což zřejmě bude pravda, když jí tam vykukuje kousek něčeho hnědého a hnědé kalhoty s několika poutky, na jednom z nich má přivázanou hůlku a na dalších několik brašniček. Černé uhlíkové vlasy, jenž vypadají pro tento den zkroceně, když jsou svázané do vysokého copu, ve kterém se i tak krouť. Po tom, co se dostane až k samotnému vchodu pralesa, se zhluboka nadechne a vydechne, jak kdyby nasávala všemožnou vůni či snad zkoušela zaslechnout cokoliv, co jde. Po několika chvílích, co takto postává se konečně po cestičce s menším úsměvem rozejde ke středu. Její chůze nepůsobí tak, že by někam pospíchala a naopak se zdá, že ji na každém kroku, který zde udělá, opravdu záleží.* //Sice to není úplně přesné jak doma, ale určitě to dost vynahrazuje tu zimu a všechno okolo. Škoda, že zde nemůžu zůstat.// *Při své chůzi si prohlíží každý kout, který mine a jen, co dojde do středu pralesa a k té kamenné míse, ihned se stočí její pozornost tím směrem.* //Ach.// *A jen, co přejde k míse a k několika skleněným kouli, vezme opatrně první kouli a vloží jej do menhiru mající název Sol.* //Něco není v pořádku.// [Z rozsahu 1-10 padlo číslo 2.]*

Druhý úkol

**Ještě nějakou dobu takto stojí, zatímco stále hluboce dýchá a hluboce vydechuje, než se teda rozhodne oči otevřít a porozhlédnout se kolem sebe. Nad tím, jak se ukáže alespoň trochu světla, se jemně pousměje.* Věděla jsem to. *Poznamená a do rukou tentokrát uchopí druhou kouli nesoucí jméno Yara, kterou vloží do správného místa téže, jak předchozí Sol. A jen, co se před ní objeví těžce dýchající tvor v podobě opičky, nějaká její pozitivní nálada je momentálně pryč.* //Fuu, tohle je fakt těžké na dýchání. Chce to trochu klidu.// *Místo toho se objeví v její tváři ústřednost, kterou opička před sebou věnuje. I přes to, že jí v obličeji panuje ústřednost, tak k opičce promluví klidným hlasem.* Neboj se, můžu ti pomoci, když mě necháš. Nemám v plánu ti ublížit. Chci ti pouze pomoci. *Promlouvá k ní stále klidně, zřetelně a tiše. U toho udělá opatrný krok kupředu a opatrně vytáhne svou hůlku, kterou sice v ruce uchopí trochu pevněji.* //Musím jí pomoci. Tenhle vzduch je přílišný a ona si to nezaslouží.// *A konečně z její tváře zmizí ústřednost a místo toho se zjeví menší úsměv, který tvorovi před sebou věnuje.* Opravdu se bát nemusíš, já ti pomůžu. *Znovu promluví stále s klidným tónem a zřetelností v jejím hlase, takže se nezdá, že by jí opravdu chtěla ublížit. A to hůlkou pomalými pohyby a tak, aby tvor na hůlku viděl, nakonec zkusí tvorovi pomoci.* Anima Verde. To by ti mělo pomoci. *Ujistí tvora před sebou.* [Uživatel seslal kouzlo Anima Verde. Cíli se uvolní dýchací cesty a jeho plíce se naplní pocitem čerstvého lesního vzduchu. Účinek je pozvolný a dlouhodobý – zlepšuje průchodnost dýchacích cest a vitalitu při námaze.]*

Třetí úkol

**Jakmile se zdá být její pokus o uklidnění a pomoc tvorovi před sebou úspěšný a on se spustí ten déšť, vydechne spokojeně a svá tmavá kukadla stočí přímo nahoru. Nějakou dobu, přesněji tu minutu, si nechává na sebe dopadat kapky deště než se znovu obrátí na tvora. * Už je to lepší, že? Jsem říkala, že se ti uleví. *A s tím stálým tónem se na něj pokusí ještě jednou promluvit, dokonce mu věnuje menší úsměv, než se zvedne na nohy a zamíří pro další kouli, tentokrát s názvem Yy. * Co. Ne. To není správné! *Vyděšeně koukne na rostliny okolo sebe, které najednou začnou usychat a sevře rty pevně k sobě, než se zhluboka nadechne a následuje i hluboké vydechnutí. * //Je to zkouška. Musím to zvládnout. Zvládla jsi mnoho těžších věcí.// *Na semínko ve své ruce upře pohled. * I když se dá situace beznadějná, stále existuje jeden člověk, co nikdy tuto šanci nenechá zmizet. Stačí je jen jediný člověk a pomůže ti. *Aha. To už zase následuje nějaká promluva, snad sama se sebou nebo věnovaná semínku v její ruce, které se pokusí se svou hůlkou a jakýmsi divným pohybem hůlky začarovat. Něco u toho i zamumlá, ale není ji vůbec rozumět. * Ráda bych vám pomohla, kamarádi, ale vy momentálně důležití nejste. Odejděte, prosím. *Zkusí promluvit klidně na přichozí mravenečky a semínko před sebou schová do hlíny, kterou rukama jemně uplácá. Ale když se přidá i papoušek, tak se nad místo zasazení schoulí do jakéhosi klubíčka a vlastně takové ochranné schránky před tímto útokem. * [Uživatel použil Medik. Student se věnuje kouzelnickému léčitelství a první pomoc i práci se zraněným má v malíku. Rychle se dá do ošetřování či analyzování. Pár mávnutí hůlkou a drobnější zranění jakoby nebyla, ta středně závažná jsou stabilizovaná a ta těžká - no řekněme, že jsou na tom lépe než kdyby tam tento student nebyl.]*

Čtvrtý úkol

**Stále schoulená ve svém klubičku chránící semínko pod ní, i když jí třeba mohou něco udělat, zřejmě vyčkává na to, zda se tak opravdu stane a že její schopnosti vůbec nesežou. Zvedne na moment pohled ze země a rozhlédne se kolem sebe. Když se místo začne kolem ní měnit, několikrát zamrká a vydechne úlevně. A jestliže se jí povede zahnat i ty tvorečky, konečně přestane nad semínkem mít ochrannou schránku a zvedne se. A to už následuje její vykročení k předposlední kouli s názvem Ybytu, jenž vloží na správné místo. Jenže ejhle. Najednou se zastaví veškerý tok větru a nějaké šeptající hlasy se začnou ozývat v dálce. Netrvá to dlouho a tím směrem koukne, přičemž tím směrem vykročí a jen, co spatří před sebou překážky, tak si stoupne opatrně na nějaký ten kmen, pokud tu nějaký takový je, vyskočí a v tom skoku se jednoduše promění na jinou podobu - ptačí. S touto podobou se tak pokusí veškerým překážkám odolat, hlavně tím stromovým, které jednoduše proletí. Jednou na tuhle stranu, druhou chvíli zase na druhou, někdy nějaké zaváhání. Některý prolet by se může zdát jistější, některý se může zdát nejistý. Hlavní teda je, že s letem vůbec někam nespíchá, naopak si dává záležet, aby to případně někam nenabourala. Ale to už se nakonec dostane k tomu toku větru, nad kterým se snese k zemi a ve své ptačí podobě se jakoby ukloní. Kdo ví proč.* //Ať tě prales vede a tvá křídla ti ukazují cestu k novým objevům mezi tvory i rostlinami.// [Uživatel použil Registrovaný zvěromág. A je to tady! Než stačí kdokoliv mrknout, kouzelník se ladně přemění ve svou zvířecí podobu. Proměna proběhne s naprostou samozřejmostí a lehkostí, jako by to byl pro něj denní chléb. Teď může nenápadně zmizet z dohledu, propížit se kamkoli, kam by se jako člověk nedostal, nebo elegantně vyklouznout z nepříjemné situace. A když se zase promění zpět? Jen si upraví hábit a s úsměvem pokračuje dál, jako by se nic nestalo.]*

Pátý úkol + odchod'ák

**A to se tam s ním nějakou chvíli pere, to snad úspěšně, když se nakonec objeví v jejím okolí papoušci a začnou vyrůstat na tomto místě houby. V tu chvíli toho nechá a pomalu přistane zpět k zemi, kde to spíše vypadá, že tam dolů skočí a najednou? To už je zase ve své lidské podobě, ve které si trošku opráší bundu. Pozorně sleduje svými očima, jak se najednou začne toto místo měnit a pětice koulí začne svítit.* //Takže jsem uspěla?// *Koutky úst jí při tomto pohledu skočí do velkého úsměvu, se kterým se obrátí nejen na živočichy, ale také na rostlinky. Zde se v tomto středu lehce ukloní, poděkuje a jestliže jí je to teda dovoleno, ona se rozejde směrem po té cestičce směrem zpět z tohoto místa, s celkem spokojeným výrazem.* [Uživatel použil Registrovaný zvěromág. A je to tady! Než stačí kdokoliv mrknout, kouzelník se lадně přemění ve svou zvířecí podobu. Proměna proběhne s naprostou samozřejmostí a lehkostí, jako by to byl pro něj denní chléb. Teď může nenápadně zmizet z dohledu, proplížit se kamkoli, kam by se jako člověk nedostal, nebo elegantně vyklouznout z nepříjemné situace. A když se zase promění zpět? Jen si upraví hábit a s úsměvem pokračuje dál, jako by se nic nestalo.]*

Ve své nové podobě nakloní lehce hlavičku do strany, než se kolem sebe porozhlédne, ale nic jiného neudělá či neřekne, však proč by taky něco říkala, když zrovna nemůže, že ano. To už zase vzletí lehce nad zem a zamíří si to zpět k místu středu, kde se teda pokusí pomocí svých nožek vzít tu poslední kouli a vložit ji na její místo. To, že jí to tam chvíli trvá, musí být každému jasné. Jenže ejhle. Ač by se mohlo zdát, že ve své podobě už dlouho nezůstane, najednou se objeví chlápek s tím nožem, což jí dle jejího vystartování zaujme jako první věc na této osobě. Netrvá to dlouho a vyrazí k jeho osobě, přičemž pomocí svého zobáku se ho pokusí odehnat, zároveň přelétne před lijánu a celkově se zdá, že se jí tam rozhodne bránit svým tělem.